

שמש שקהלת לא ידע

ריחות פריקה,
ריח הגוף של העולם
סמיכות פתאומית

עדין לא עניתי לי:
האם אני רוצה להתקרב עוד,
להתקרב יותר
אל העולם הזה?

אחרי שאני משמיצה אותו,
נזכרת איך טמנתי פני בתוכו
והשיב לי חם רך, הכל קיץ
אין בלתי.

אפשר להשאר בעמדת תצפית
במגדל היערן

כן, כשהאש דולגת באמירים

יש צד כזה:
וף כבדלח
אטום כחשך

זה המנות שבי, קורא לי
לקבל
להשלים.

והחיים? בועטים
החיים הולכים מכות
כמו השמש והארנים, מתגולגלים במדרון,
מתנפצים נושכים באדמה בבתים
בואי!

יאללה
וכבר ידי בשערות השמש
משנה לה תצורה,
שמש שקהלת לא ידע
מזוגזגת, לא בשמים
בינות העשב
כמו חפושית צהבה
מזן שטרם קטלג.

אני שמה אותה בפיה
(ידי מלאות פרחים)
משחררת אותה
לגדל
בתוכי